

Hoofdstuk 45

Lieve kleinkinderen,

Jullie weten dat op 10 mei 1940 ons land in oorlog raakte met Duitsland. Het leger van Hitler was veel te sterk voor ons Nederlands leger en na het bombardement op de stad Rotterdam gaven wij ons over.

Vijf jaar lang zijn de Duitse soldaten de baas in ons land geweest.

Vonden wij Nederlanders dat zo maar goed? Ja, er waren zelfs Nederlanders, lid van de NSB, die het prachtig vonden. Nu zou alles ten goede veranderen, dachten ze.

Waren er ook Nederlanders die in opstand kwamen tegen de Duitse soldaten? Die zich gingen verzetten tegen het onrecht, onschuldige mensen (Joden) aangedaan? Ja, maar slechts twee procent van alle Nederlanders hebben zich verzet tegen de Duitse overheersing. Dat waren er niet veel.

De meeste mensen in Nederland vonden het vooral gedurende het eerste jaren van de Duitse bezetting (1940 – 1941) niet zo erg dat de Duitsers in ons land de baas waren.

De meeste mensen gingen meer verdienen en de Duitse soldaten in ons land gedroegen zich voorbeeldig! En, deze soldaten gaven veel geld uit, wat ons Nederlanders ten goede kwam.

Pas na mei 1943, toen de Duitsers de verplichte 'arbeitseinsatz' afkondigden en alle mannen tussen de achttien en vijfendertig jaar naar Duitsland moesten om daar in de wapenfabrieken te gaan werken, ja toen veranderde de mening van veel Nederlanders over de Duitse bezetting. Ook omdat er toen schaarste kwam aan bepaalde dingen, zoals aan kleding en tabak.

Lieve kleinkinderen, denk niet dat tijdens die vijf bezettingsjaren 1940 – 1945 veel Nederlanders verzetsstrijders waren. Ja, na de bevrijding op 5 mei 1945, toen had, als je ze mocht geloven, bijna iedereen in het verzet gezeten, was bijna iedereen een 'held' geweest.

In de tijd van Jezus waren de Joden in Israël niet zelf de baas. De Romeinse soldaten regeerden met ijzeren hand. Elke Jood, die zich verzette tegen de Romeinse overheersing werd gevangen genomen en kreeg de doodstraf aan het kruis.

Tollenaars, Joden die voor de Romeinen belastinggeld inden, heulden met de vijand. Door de meeste Joden werden ze veracht.

Maar de Zeloten, de verzetsstrijders uit Galilea, daar moesten de meeste Joden ook niets van hebben. Want zij zorgden voor oproer, wat veel mensenlevens,

*maar ook veel **geld** kostte. Alles wat tijdens een oproer door de Romeinse soldaten werd vernield, moesten de Joden zelf betalen.*

Hoofdstuk 45 - Rebellen en burgers - Lukas 13 : 1 - 9

Op de heilige berg Sion, vlak naast de tempel, stond een sterk kasteel, de Antoniaburcht. In deze burcht lag een sterke afdeling Romeinse soldaten. Vooral tijdens de feestdagen, wanneer er veel Galileeërs in Jeruzalem waren, kon er heel gemakkelijk oproer ontstaan en de Romeinse soldaten waren dan uiterst waakzaam. Stadhouders Pontius Pilatus was zelf in de stad aanwezig en zijn soldaten hielden de Joden op het tempelplein goed in de gaten.

Hoog op de toren van de burcht stond dag en nacht een Romeins soldaat op wacht, die wanneer er iets bijzonders gebeurde, direct alarm sloeg. Vijf minuten later stormde dan een peloton soldaten de trappen af naar het lager gelegen tempelplein. Daar sloegen ze met hun knuppels er hard op los. Dat was meestal voldoende. Maar werd de toestand erger? Dan pakten de soldaten hun zwaarden en ontzagen ze niemand meer. Wie maar voor hun voeten kwam, die sloegen ze neer en meestal vielen er dan doden....

Ook tijdens dit Loofhuttenfeest ‘broeide’ er iets bij de Zeloten in Galilea. Verwachtte men tijdens het komende Loofhuttenfeest in Jeruzalem iets groots van Jezus van Nazareth? Dat hij koning van Israël, ja zelfs keizer van de hele wereld zou worden?

Maar Jezus komende rijk was (is) geen koninkrijk op deze wereld en om die reden liet hij zich niet in met de drieste plannen van deze verzetsstrijders. Om die reden was hij ook niet met hen meegereisd naar het feest in Jeruzalem. In alle stilte was hij een paar dagen later door de dorpen en steden van de Samaritanen naar Jeruzalem gegaan en na het feest langs dezelfde weg weer terug naar Galilea.

Maar de aanval van de Zeloten op de Romeinse vesting was er even goed wel om doorgedaan. Ook zonder Jezus van Nazareth.

Maar dat betrekkelijk kleine groepje Zeloten kon geen stand houden tegen die goed getrainde Romeinse soldaten.

Al vechtend hadden ze hun toevlucht gezocht op het binnenvoorhof van de tempel, waar geen heiden mocht komen. Ook geen Romeins soldaat. Maar deze soldaten stoorden zich niet aan de Joodse wetten. Naast het offeraltaar sloegen ze met hun zwaarden de laatste rebellen neer, zodat het bloed van deze Galileeërs zich vermengde met het bloed van de dieren die pas aan God geofferd waren.

Deze mislukte aanval van de Galileeërs was natuurlijk het gesprek van de dag. Dagenlang werd over niets anders gepraat. Niet dat men zoveel medelijden met die Galileeërs had. Ze waren allemaal door de Romeinse soldaten doodgestoken. De algemene mening in Jeruzalem was dat aan zulk ruig Zelotenvolk toch niet veel verloren ging.

Maar dat het bloed van de offerdieren vermengd was met het bloed van deze opstandelingen en daardoor ontheiligd, dat was vele malen erger!

Waarom moesten die Zeloten ook zo nodig vechten bij het offeraltaar? Het was geen wonder dat deze aanslag mislukt was. God vond dit niet goed. Je wist toch dat hier geen zegen op kon rusten!

Jezus was al weer weken terug in Galilea, toen een paar mensen uit Jeruzalem hem het verhaal van de mislukte aanslag in de tempel vertelden. Ze zeiden het niet ronduit, maar aan de manier waarop ze dit gebeuren aan Jezus vertelden, merkte je heel duidelijk dat ze geen hoge dunk hadden van deze Galilese rebellen.

Dit moesten wel erg verkeerde mensen zijn geweest, want anders had God hen niet zo'n wrede dood laten sterven.

Maar ook deze keer waarschuwde Jezus tegen die verkeerde, harde leer.

'Denken jullie nu echt,' zei Jezus tegen hen, 'dat die mensen slechter waren, dan alle andere mensen uit Galilea? En dat alleen om reden dat ze op zo'n vreselijke manier gestorven zijn?'

De mensen om Jezus heen keken hem ongelovig aan.

'Of dachten jullie,' ging Jezus verder, 'dat die achttien mannen in Jeruzalem, die om het leven kwamen doordat de toren van Siloam inviel, slechtere mensen waren dan alle andere inwoners van Jeruzalem? Nee, zeg ik jullie, deze rebellen waren niets minder dan jullie en als het volk van Israël niet tot inkeer komt en als deze mensen hun leven niet veranderen, dan zullen ze allemaal op dezelfde manier om het leven komen.'

De mensen om Jezus heen hoorden wel wat Jezus tegen hen zei, maar ze wilden deze boodschap van Jezus niet tot zich door laten dringen. Zij zich veranderen? Waren zij net zo slecht als die ruige Zeloten? Zouden zij en hun kinderen later ook door het zwaard van de Romeinen om het leven komen? Waren rebellen en vrome burgers bij God in de hemel gelijk?

Dat kon niet waar zijn! Nee, dat geloofden ze niet. Ook al zei die rabbi het nog zo vaak.

Maar hoe zou Jezus het ook kunnen weten? Hij die aan tafel ging zitten eten met tollenaars en andere grote zondaars?

De Here Jezus wist wel wat ze van hem dachten. Ja, hij kende hun gedachten.

Jezus wist dat nog geen veertig jaar later heel Jeruzalem en ook de tempel van God met de grond gelijk gemaakt zou worden. De totale verwoesting van het hele land Israël.

Om de mensen nog een keer goed te waarschuwen vertelde Jezus een korte gelijkenis, die betrekking had op het hele volk Israël en de nabije toekomst.

Een wijnboer had in het midden van zijn wijngaard een vijgenboom gepland. Hij was er heel blij mee. Tussen al die druivenranken in stond nu zijn trots, zijn vijgenboom. Toen het in de herfst de tijd was om er vruchten vanaf te halen, kwam hijzelf om ze te plukken. Maar hoe hij ook keek en zocht tussen de bladeren, er zat geen vijg aan. Ook het tweede en het derde jaar gaf deze vijgenboom geen vrucht.

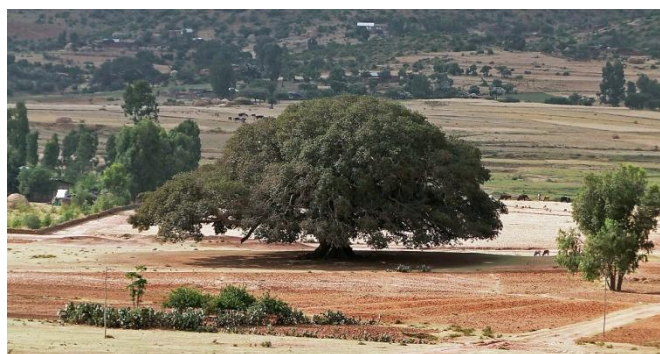
Toen zei deze wijnboer tegen zijn tuinman: ‘Hak de boom om, want het is een waardeloze boom en hij neemt alleen maar ruimte in.’

Maar de tuinman antwoordde: ‘Heer, alstublieft, laat de boom dit jaar nog staan. Ik zal er extra goed voor zorgen. Misschien zitten er volgend jaar dan wel vijgen aan. Als dat niet zo is, dan kunt u hem volgend jaar altijd nog laten omhakken.’

Het was niet zo moeilijk om te begrijpen, wat Jezus met deze gelijkenis bedoelde. De wijngaard was de hele wereld en de vijgenboom was het volk Israël, waar God een speciale bedoeling mee had.

Het was waar dat God dit volk vanaf Abraham uitgekozen had en dat Hij dit volk aan Jezus Christus, de beloofde Messias, gegeven had. Maar zouden ze Jezus, blijven afwijzen en niet aannemen, dan zouden ze, net zoals de vijgenboom, als volk ophouden te bestaan. Het volk Israël zou dan over de hele aarde verspreid raken.

Nog kregen ze de tijd, nog konden ze zich veranderen, maar de tijd was nog maar kort en het uur van de Waarheid dichtbij. Nog steeds konden ze een keuze maken. Maar dan mochten ze daar niet te lang meer mee wachten.

Vijgenboom